

Η «Νέα Εστία»

72

Πρωτοσέλιδα ποιήματα στη *Νέα Εστία* το πρώτο εξάμηνο του 1949 έχουμε: τις δύο εκδοχές του «La belle dame sans merci» του J. Keats μεταφρασμένο από τον Κ. Τσάτσο (σ. 1-2), τη «Συμφωνία πένθιμη στο γνωστό στρατιώτη» του Π. Σπάλα (σ. 69-71), την «Ελληνική γη» του Γ. Θέμελη (σ. 133-134), την «Αίσθηση» του Μ. Δημάκη (σ. 197-198), το «Θρήνος ενός Έλληνα για το μαρτύριο και την καταδίκη του Ιωσήφ Μιντζέντ» του Τ.Κ. Παπατζώνη, που το εμπύχωνε μια σύγχρονη υπόθεση. Ο καρδινάλιος Μιντζέντ, πριμάτος της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας της Ουγγαρίας, είχε συλληφθεί κατηγορούμενος για κατασκοπία και προδοσία όπως και για ενέργειές του που απέβλεπαν στην ανατροπή της κυβέρνησης. Άλλες ειδήσεις δεν υπήρχαν, η Αρχιεπισκοπή ήταν κλειστή και ο εναπομείνας θυρωρός διαβεβαίωνε ότι το προσωπικό είχε φύγει για χριστουγεννιάτικες διακοπές.

Από το ποίημα του Παπατζώνη αποσπώ τους ακόλουθους στίχους:

[...]

Το δεσπότη, τον κλείσανε τώρα σ' ένα μπουντρούμι.

Σαν οι οσμανλήδες απειλούσαν τις σιδερένιες πύλες,
τέτοια ντροπή δεν είχε γίνει, δε ματάγινε τέτοια συφορά.

Είχαν για χρόνια, για καιρούς κοπάσει τα δεινά.

Λες κι είχαν γαληνέψει οι άνθρωποι. Για καιρούς δε θυμάμαι

να 'μαθα πως οι άνομοι με τέτοια θηριωδία
καθίσαν τον αθώο στο σκαμνί του κριτηρίου.

“Ογδόντα ώρες”, γράφουνε οι εφημερίδες

“τον ανακρίναν, δίχως ανάπαιψη, όρθιο και στητό”.

Του ρούφηξαν τη βούληση. Μαζί με την τιάρα,

βάλθηκαν να του ξεριζώσουν και την ψυχή.

“Σήμερα κρεμάται επί ξύλου”. Σήμερα πάλι

συμπαραστέκονται ο κερασφόρος με το Θεό.

Σήμερα εναποτίθεται για να ξοφλήσει

μέχρι θανάτου χρέος που δεν το χρώσταγε

σε σφαλιστή σπηλιάν ο δίκαιος λέοντας.

[...]

